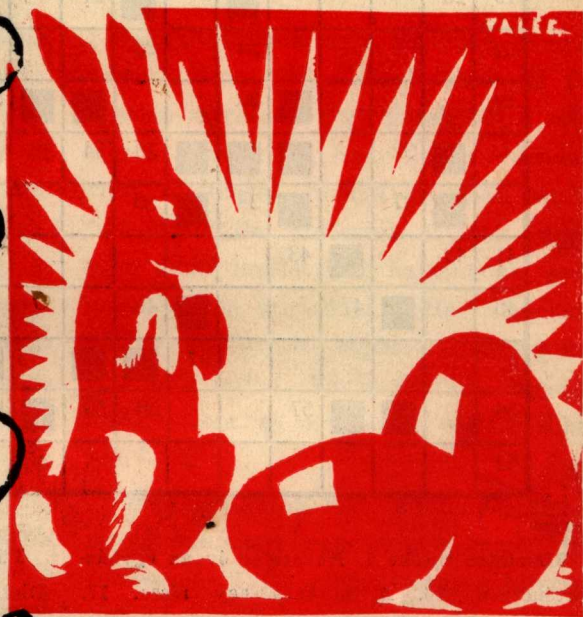


10.
Negytszeteletü
Rimár Jenő ev.vallástanár ur
BP;Gizella ut 28.



IFJÚ ÉVEK

HUSVÉT

REJTVÉNYEK.

1. Keresztrejtvény.

(10 pont)

1		2	3	4	5	6	7		8	9	10	11	12	13		14	15
	■	16						■	17						■	18	
19	20				■		■	21							22	■	
23					24		25						■	26		27	
28				■	29			■	■	30			■	31			
	■	32		■	■	■	33	34	35			■	36				
	■	37		■	38		■	39				■	40				■
41	42		■	43							44						45
46		■	47			■	48						■	■	49		
50						51	■	■		■	52		53	54	■	55	
56		■	■	57			58	59	■	60		■	61		■	62	
63																	

Vízszintes sorok: 1. Nevezetes év az egyház-történetben. 16. A- narancs egy része. 17.Panza. 18. Azonos mássalhangzók. 19. Eredmény. 21. Tojásból készül. 23. Kelet és jellem (két idegen szó). 26. Dallam. 28. EGVK. 29. Mulatószóciska. 30. Tótul: igen. 31. Ford.: Kopaszt. 32. EÁ. 33. Leányregények hőse (helytelen írással). 36. Ócska kis ház. 37. RL. 39. Név. 40. Állat. 41. Nem az a kő. 43. Olasz folyó és zeneszerző (két szó). 46. Ásvány. 47. Testrész. 48. Ford.: nem szegény. 49.boló. 50. Régi csendőr. 52. Ritka 55. „Nagytisztelétű” rövidítése. 56. Nem holnap (ékezzeth.). 57. Tréfás történetecské. 60. Latinul: te. 61. Leves. 62. Azonos mássalhangzók. 63. Egyházi énekünk kezdete.

Függőleges sorok: 1. Nem mástól kölcsönzött ötlet. 2. Ilyen a mesebeli fa. 3. Csökkent, idegen szó. 4. A bánat ellentéte. 5. Nem én. 6. Nevezetese az idevaló ikrek. 7. ZD. 8. A búza lakóhelye. 9. Híresek a kínjai. 10. Buzdítani. 11. Ford.: szláv nép. 12. Nem azt. 13. Jegyző. 14. Németül: ő. 15. Ránk nehezedik. 20. Az egér. 21. Rag. 22. Arisztokrata barátunk. 24. Kérdőszó. 25. Ropog ikerszava. 27. IYK. 34. Dalmáciai város. 35. Amoda ikerszava. 36. Erőszak, latinul. 38. Dísz. b0. Kötőszó. 42. Tartó eszköz. 43. Ford.: lövik. 44. Rádus (ékezzethiba, ford.) 45. Idegen, ritka női név. 47. KN. 51. ROR. 53. A bicskának van. 54. Szarvasfajta. 58. Nem holnap. 59. Ugyanaz, mint 58. függ. ford. 60. Te többes száma.

IFJÚ ÉVEK

XI. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. ÁPRILIS 10.

FELTÁMADÁS.

Gondolkoztatok-e már azon, mi lenne, ha az első húsvét hajnalán nem pattannak le a pecsétek Jézus sírjáról? Ha, akit nagypénteken a sziklasírba helyeztek, nem diadalmaskodik a halálon? Ha a feltámadást és életet hirdető fehérruhás angyal helyett a komor vigasztalanság és gyászos reménytelenség sötétje fogadja Salómét és Mária Magdolnát? Ha a tanítványok nem látták volna az üres sírt és nem állhattak volna szemtől-szembe a haláltgyőző vitézzel? Ha az a csalódás, amely az „Elvégeztetett“ után vasmarokkal szorította össze a szívüket, nem oldódott volna fel és nem szilárdult volna ismét diadalmas hitté, mindeneket legyőző bizodalommá? Ha az apostolok prédikációja nem hirdethette volna a feltámadott Krisztust?

Gondolkoztatok már azon, mi lenne, ha az első húsvét diadala nem lenne a mi diadalunk is? Ha a sírpart jelentené a véget? Ha nem volna bizodalunk a feltámadásban? Ha a halál minden reményünket, vágyunkat, jótörekvésünket egy simítással semmivé tenné? Ha a sír sötétje beárnyékolná a legragyogóbb életsugárzást és a sírhant dübörgése túlharsogná a lehangosabb élethimnusz is?

Gondolkoztatok már arra, mi lenne, ha nem volna tavaszi újjáéledés? Ha a tél fagyasztó merevsége úgy gúzsbakötné egyszer a természetet, hogy hiába várnánk mező zöldülését, ibolya nyílását, bimbó fakadását? Ha az ősszel letarolt ágak soha többé levelet nem hajtanának, gyümölcsöt nem érlelnének? Ha az ólomszürke ködfátyolt egyszer odaszögezné egy láthatatlan kéz a tisztán ragyogó mennyboltra, és nem volna oszlása sohasem?

Meggondoltátok már, mi lenne, ha ez az agyonkínzott nemzet nem remélhetne feltámadást? Ha ilyen megcsönkítettan kellene végigvonzolnia magát a kimért életúton; végig, egész a sírig? Ha ez a reménytelenség örökös lakást venne a szívünkben és... és örökös búcsút kellene vennünk a testvéreinktől, rokonainktól, jó barátainktól; hegyeinktől, folyóinktól, bányáinktól, kincseinktől, mindenüinktől, az élettől, a magyar élettől?

Gondolkozzatok...! De ne feledjétek a megnyílt húsvéti sírboltot, az örökélet reménységét és a diadalmas tavaszi feltámadást.

Gondolkozzatok!

Ruttkay-Miklós Géza.

FIRENZE.



Firenze, örök tavasz városa, lélek városa, ahol a magasba, az égbe való vágyakozás rakta a paloták hatalmas kőtömbjeit, alkotta meg a templomok nagyszerű tereit. Ha Velence a renaissance pompa-, kényelem és jólét-szeretetének városa, Firenzét a középkor aszké-

városa, Firenze a hegyké, Velence Homéré, Firenze Ossiáné, Velencében szépség és kényelem ringat el, Firenzében grandiózus lelkiség ragad magával.

Fekvése Budapestéhez hasonló: hegyek veszik körül és közepén sebes rohanással folyik az Arno. Hidak ívelik át, köztük a fantasztikus, bódékkal teleépített Ponte Vecchio. A város tisztára kőből épült. Szűk utcák, magas házak, nyersen hagyott



A firenzei dóm.

tikus Istenkeresése, erőszakos lovag-élete építette. Nem hömpölygő vízszintesek, színek és részletek romantikája uralkodik itt, de akaratos és merész függélyesek, zord tömegek, sziklaszerű falak. Velence a tenger

kőhomlokzatú palazzók, megannyi vár. Hatalmas tömegű templomok, színes márványlapokkal borítva. Michelangelo Dávidja, mely titáni fenségében és görög szépségében áll az Accademia kupolája alatt, mint-

ha szimbóluma volna Firenzének: erős, fiatal, karesú, energiával teli. Dante városa ez, a középkor e nagy látnokáé, Macchiavellié, a renaissance erő dicsőítőjéé, Lionardo és Michelangelo városa, szülőhelye az olasz szellem ama nagyszerű virágkorának, melyet renaissancenak hívunk. Mert ez itt született, itt hulltak le fokról-fokra a középkor merev szabályai, askzétikus

lakokkal, valóságos középkori vár, abból az időből, amikor Firenze utcáin a guelfek és ghibellinek vívtak csatákat. Ilyen a Bargello is, lőréses pártázattal koronázva, belsőjében csodás udvarral, lépcsővel, kirakva a nemesség címereivel. Ma ez a korai renaissance szobrászatának gazdag múzeuma, Donatello, Verocchio, a Robbiák nagyszerű műveivel. E komor várfalakat a szépség



Firenze. A Battisteri.

csak-lelkisége. Innen hódította meg az antik szépség kultusza Rómát, majd Itáliát, Európát.

A Palazzo Vecchio (régii palota) homlokzata még hatalmas sziklafal, kicsiny ab-

ritmusába oldja a korai renaissance, óriási méretek monumentalitásával párosítva. A három emeletoros Palazzo Pitti 33 méter magas! (egy ötemeletes bérház 25!) Hatalmas ablakok és óriás kváderkövek ta-

golják, semmi más. Ez az egyszerű monumentalitás, mely Firenze minden alkotását jellemzi, lenyűgöző, felejthetetlen hatású. Még puhább, renaissanceosabb a Palazzo Strozzi. A kváderek nyersesége letompult, a részletek hasonlóbbak lettek az antikok-

lomtere van, amelyhez hasonlót sem előtte, sem azóta nem építettek. Mintha a végtelen ég találna helyet e kupola alatt. Ez nem San Marco bizonytalansága, itt a homály és sötétség ellenére minden határozott és architektonikus. Karesú pilléreként



Firenze. Az Uffizi udvara.

hoz. Így esökken vissza fokról-fokra, itt palazzótól-palazzora láthatóan a középkor és nő szemünk láttára az antikos, napsugaras új világ.

Nagyszerűek Firenze templomai. A háztömeg fölé messze kimagaslik a dóm kupolája. Alatta a világ legnagyszerűbb temp-

áll a dóm mellett Giotto építette harangtorony. Fehér-piros-zöld márványlapok borítják, a legesodásabb ornamentikát képezve. Végtelenül finom faragású ablakok törik át, fölfelé mind könnyebbé, légiesebbé téve. A dóm előtt áll a Battisterio, keresztelőkápolna, csodás három bronzkapu-

jával. Pisanoé még tiszta középkor: méltósággal telt próféták ülnek gótikus keretekben. Ghiberti első ajtaján már reneszánsz küzd a középkorral: a gót kereteket mozgalmal, élő alakok töltik ki. Ghiberti második ajtaján, mely Michelangelo szerint a Paradicsom kapuja lehetne, festői ember-tömegek és tájak vannak már ábrázolva, gyümölcskoszorúktól körülvéve, mint a renaissance nagyszerű diadala.

Nagyterű és végtelenül egyszerű templom Santa Croce, a firenzei nagyok Pantheonja. Itt van Dante, Michelangelo sírja. A kápolnák egyikében Giotto hittelt, egyszerű alázatosságban monumentális freskói.

Az ókeresztény bazilikák új életre kelnek Brunelleschi két templomában: San Lorenzo és San Spiritóban. Három hajó, karsú oszlopokkal elválasztva, famennyezet, szigorúan antikoszlopfők, párkányok. Kissé hideg, de nagyterű, monumentális templomok. San Lorenzo egyik mellékkápolnáját Michelangelo építette. Magas, fehér kupola alá helyezte a Mediciek sírjait, a két szarkófágot, a Hajnal és Alkonyat, Éj és Nappal, a Gondolkodó és a Merengő szobraikat. Titániak és gyönyörűek, az ember szinte fél egyedül lenni velük, olyan örök, titokzatos életet élnek e kápolna esöndjében.

Az élethez nemesak az tartozik hozzá, hogy a testnek meglegyen a maga tápláléka, takarója és egyéb szükséglete, de az is, hogy az emberekkel, akikkel élünk és érint-

Firenze fölött, gyönyörű kilátású hegyen épült a legesodásabb templomok egyike: San Miniato al Monte. Mozaikos szószéke, padozata, színesen ragyogó márványhomlokzata a legegységesebb, lehangulatosabb korai keresztyén templomok egyikévé teszi.

Mennyit kell még megnéznünk! A Palazzo Vecchio előtt a Loggia de Lanzi: három esodásan levegős árkádív, alattuk antik és újabb szobrok, Cellini Perseusa. Csöndes, az idők pergetésétől érintetlenül hagyott kolostorudvarok, hol karsú árkádsorok vonulnak körül. San Marco kolostorában volt prior Savonarola, az evangéliumi tisztaság e fanatikus apostola. A falakon Fra Angeliconak, ez angyalian szelídlelkű festőnek művei néznek ránk. Nagyszerű festmények, antik szobrok gazdag múzeuma a Palazzo dei Uffizi, Lionardo, Botticelli a firenzei quattrocento legszebb műveivel. A fejlett renaissance képei a Palazzo Pittiben vannak. Michelangelo rajzai, vázlatai külön múzeumban vannak elhelyezve. Külön múzeuma van a dóm történetének, Santa Crocénak, az etruszk régiségeknek. A palazzok, az utcák maguk elmúlt koroknak örök múzeumai.

Mennyi történelem, mennyi művészet, mennyi nagyság és mennyi szépség él falaid között, örök tavasz városa, Firenze!

Valér Erik.

kezünk, a naponkinti érintkezésben, mindennemű ügyes-bajos dolgainkban csendben és békességben kijöjjünk.

Luther Márton

★ ★ ★

Ha keresztyének akarunk lenni, ép oly szoros kötelességünk az imádkozás, mint amilyen szoros kötelességünk, hogy enge-

delmeskedjünk atyánknak, anyánknak és a felsőbbiségnek.

Luther Márton



A világ és az ember

(Befejező közlemény.)

A materializmus bírálata és szomorú erkölcsi következményei. A természettudomány vallásos képviselői.

A materializmus cáfolata a vallás álláspontjáról.

Láttuk tehát, hogy a materializmus, monizmus elveti az érzékfeletti dolgokat, elveti Istent, az anyagot, az atomot mindenható isteni tulajdonságokkal ruházza fel, a Teremtő helyett a teremtményt. A hipotézis a feltevést már igazságnak nevezi, a bebizonyítandót bebizonyítottának veszi és tanaival szemben hitet kíván. Isten-hit helyett atomokban való hitet. Indokolásul, azt mondja: „El kell fogadnunk, mert különben a természetfeletti befolyáshoz: a csodához kellene folyamodnunk.“ Ime, e pont a materializmus

sebezhető része. Csodákat hirdet és hitet kíván. Mert az volna a legnagyobb csoda, ami még soha sem történt meg: az önszármazás, az élettelen anyagból élet származása. Állatból ember létrejövetele. Ráillik ez irány képviselőire az apostol szava: „Az igazságtól elfordítják fejüket. (2. Tim. 4. 4.)

Materializmus, a monizmus mint tudomány nem marad a maga jogos területén: az érzékek alá eső világ kutatásánál, hanem átesapott jogtalan területre, az érzékfeletti világ vizsgálatára, mely a vallás, a hit jogos területe. Innen az összütközés közte és a vallás között.

Ebben a félreismert célkitűzésben ő maga akar vallás lenni, a materializmus, az istentelenségnek vallása, mely nem ismer Istent, lelki életet, halhatatlanságot, kijelentést, megváltást. Nem az állat fejlődik emberré, hanem az embert állatiasítja le, mert számúzi az erkölcsöt. A félművelt embereket vallástalanokká, erkölestelenekké teszi és epikureusi léhaságra, könnyelműsége bátorítja. Ezután a tömeg a Marx—Engels-féle történelmi materializmus alapján álló szociáldemokrácia és kommunizmus keblén forradalmár-típussá fejlődik, melynek Istent, családot, hazát, jogot, szabadságot letipró, szuronyokkal zsarnoki módra kialakult formáját láthatjuk az orosz szovjetben. Ennek a lehetőségeképpen fejlődik ki Nietzsche „Übermensch“-ének típusa, melynek véres szállóigéje: „Megöltem az Istent“. A vallást ki akarja irtani, a szeretetet a csorda emberiség butaságának mondja, saját emelkedése érdekében az Übermensch legázolja a gyengét, sőt szá-

zak és ezrek életét. Ez a materializmus végeélja.

A vallásos természettudósok bizonyágtétele.

Hála Isten, ma már a természettudósok nagyobb része is (92%) a keresztyén világnézetet vallja. Nagyon jellemző Pasteur francia tudós nyilatkozata: „Az utókor majd egy napon nevetni fog a mi modern materialista filozófusaink ostobaságán. Minél inkább tanulmányozom a természetet, annál nagyobb esodálattal állok a Teremtő munkái előtt. Én a laboratóriumban munkám mellett imádkozom“, Keppler így szól: „A teremtésben szinte kezemmel ragadom meg Istent.“ Newton olvasta a Bibliát és valahányszor Isten nevét említette: megemelte kalapját. Verulámi Bakó mondása: „Istentől elvezetni, csak a felületes ismeret tud, de a mély és alapos természetismeret visszavezet Hozzá.“

Gaál József.

ANYÁM SZÜLETÉSNAPJÁRA!

*Anyácskám, újra bekövetkezett egy röpke év
Fordulata, és mi gyermeki hódolattal
Járulunk eléd, hogy fejedre az Úr Isten
Minden áldását leimádkozzuk.*

*Kezünkben egy két rongy virág,
A mulandóság jelképe, míg a szívünk
Csordultig telve, mint egy szent kehely,
Hogy elibéd borítsuk.*

*Szeretnénk lábad elé kincseket,
Ékes köveket, selymet helyezni, és csak a
Szeretet egy-két szürke gyöngyszemét vagyunk
Képesek reszkető kézzel, feléd nyújthatni.*

*Szeretnénk hozsannát kiáltani,
De ajkunk összeszorítja valami nagy
Melegség, s szemünkbe könny todul,*

*És a könnyeken át, a napsugár glóriát
Helyez fejed körül, imádott Anyánk!*

*Téged, Anyánk, ki mindent megbocsátasz,
Téged, kinek fejét a
Szeretet ezüst szálakkal szövögeti
Tele, — hogyan szeressünk?*

*Téged, ki csak szeretni, ápolni
Tudsz, kinek minden gondolata
Bennünket simogat, — hogyan
Hódoljunk, hogy boruljunk eléd?*

*Vedd, fogd e perc balga virágait,
Ezt a néhány forró könnyecseppjét, mert
Egyebünk nincs és maradj köztünk
Glóriás fejeddel, míg a mi időnk is
El nem következik!*

Keszler László.

Mindennap — az Élet Könyvéből!

Április 10. János 19: 6—15. „Imhol a ti Királyotok!“ Pilátus zavarban van. Két hatalom között áll. Az, egyik a népé, amely az ő karrierjét is tönkre teheti, ha nem hallgat rá. A másik a lelkiismerete. Ha valóban Isten fia ez a fogoly, akkor megsérti az Istent. De győz a félelem, hogy a római császár előtt kegyvesztett lesz. Az emberektől való félelem erősebb az Istentől való félelemnél. A legborzasztóbb az, hogy Pilátus iróniával és gúnnal akarja lelkiismeretét megnyugtatni. Pilátus ártatlannak mondja Jézust. Micsoda fenséges Jézus hallgatása és Jézus felelete (11). Mily nyomorult Pilátus. Nos és mibennünk is: mennyi van ebből a Pilátusból? A köztélemény nálad talán nem gyengébb, mint a saját lelkiismereted hangja?

Április 11. János 19: 16—22. „A zsidók királya“. Most megkezdődik Jézus kivégztetése. Nem tömeggyilkosság, nem lincselés, hanem szabályos zsidó- és római törvénykezés alapján. Mert Isten szempontja volt: Jézusnak meg kell halnia és az embereknek kellett mérlegelniök és elhatározniök, mit akarnak Jézussal csinálni, elvetik vagy elfogadják? Nemesak az emberi elvetemültséget, de Isten titokzatos kegyelmi tervét is jelenti a kereszttel. Jézus ismerte Isten tervét. (Máté 16:21.) Kész is volt kereszttjét magára venni és vinni. Három nyelven szegezték elítéltetésének magyarázatát a keresztre, I. N. R. I. (Jézus Nazarenus Rex Judaeorum.) A názáreti Jézus a zsidók királya. Néhány héttel később a feltámadott királyt nagyon sok nyelven dicsőítik. (Ap. Csel. 2:9 11. és 22—24). Ma több, mint 700 nyelven magasztalják. De a Te nyelved is?

Április 12. János 19: 23—24. „Emberi kapzsiság a szent órában.“ A katonák átélhették volna az emberi megváltás szent óráját a haldokló Megváltóval. De inkább a ruhát taksálták, amely az övéké lesz a halál után. Ennyire közömbös tud lenni az ember az emberiség történetének megrázó fordulópontján. Észreveszed, hogy mi történik a Golgotán? Tudod, hogy ki Az, aki ott meghal?

Április 13. János 19: 25—27. Jézus viszonya az édesanyjához más, mint az enyém az én édesanyámhoz, mert nemcsak fia, hanem Megváltója is. Azon az úton, amelyen neki járnia kellett, nem tarthatta vissza az anyja. De Jézusnak gyengéd szeretete kifejezésre jut a keresztfán mondott szavából. Nem mondja neki: „anyám“, mert az anyára nézve nem ez a fontos, hanem az, hogy Megváltója neki is Jézus. Mária sem mehet Isten országába Megváltó nélkül. Gondviselőt ad Jézus Máriának, de ad Jánosnak is. Mennyit beszélhettek mind a ketten a fájdalom óráiban Jézusról! Jézus a fájdalom és kín óráiban másra is gondol. Az ellenségeire: Luk. 23—34, a latrokra: Luk. 23: 43. Rád is gondol.

Április 14. János 19: 28—37. „Elvégeztetett.“ Egész bizonyosan testileg is kimondhatatlanul szenvedett. De a legnehezebb a mély lelki fájdalom volt. „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk: akinek szemeivel gyógyultatok meg.“ Péter 2: 24. Jézus gyilkosai mennyire törvénytisztelők voltak! Így lehet az ember külsőleg vallásos és mégis istentelen. Jézus valóban meghal, de a 37. vers arra utal, hogy majd feltámad, és megítéli a

világot. Jézus a Megváltó és Jézus az ítélő-bíró. A te Megváltód is Jézus? Vagy vársz addig, míg a Bíród nem lesz?

Április 15. János 19: 38—42. Két megfelelő tanítvány lép elénk. Hogy szégyellették, hogy nem volt erejük Jézus mellett az egész világgal szembezállni. Most úgy szeretnék jóvátenni hibájukat. Az egyik fekhelyet ad a halott Jézusnak, a másik drága kincset érő olajat hoz, hogy végtisztességet tegyen a halott Mesternek. Nem fogadták el, nem tudták elfogadni az élő Krisztust, mert életük sokkal erősebb szálakkal fűzte a Jézus-ellenesekhez, most elfogadják a halottat. Vajjon a Te Krisztusod milyen, élő-e, vagy halott?

Április 16. Húsvét. János 20: 1—10. Az üres sírnál. Mit jelentett a két tanítványnak Mária Magdaléna híre, hogy a sír üres? Talán az ellenség vitte el? A tanítvány meggyőződik róla, hogy nem lopták el, hisz minden rendben van; a halotti ruhák ott vannak mind. Most üti meg lelküket az a sejtés, hogy Jézus él. Isten munkálkodott itt. Jézus él! Hányszor mondta Jézus, hogy a harmadik napon feltámad? (Máté 16: 21.) De most lett számukra bizonyossággá, hogy Jézusnak élnie kell. Hányszor hallottunk mi is már húsvétről, de meg vagyunk-e győződve arról, hogy Jézus valóban feltámadt? Most is él, közelenben van, lát engem, segít nekem. Luther, amikor csüggedt volt, felírta és maga elé tette ezt a szót: „vivit“, Ő él. És mindig megvívásztalódott. Jelent-e neked valamit, hogy Jézus feltámadott?

Apr. 17. János 20: 11—18. Mária Magdaléna szomorú szívvel siratja Jézust. Fájdalmában nem veszi észre, hogy mily közel áll hozzá a Megváltó. Csak amikor névén nevezi, akkor ismeri fel hangjáról.

Mily fenséges a feltámadott Krisztus! Nem azt mondja: „a mi Atyánk“, hanem: „az enyém és a tietek“, mert Ő az, aki öröktől fogva az Atya Fia. Mi csak fogadott gyermekek vagyunk Krisztus érdeméért. És ez a Krisztus testvéreinek nevez bennünket! „Krisztus testvéred akar lenni, Isten az Atyád: barátaid pedig az angyalok.“ (Luther.)

Április. 18. János 20: 19—23. A tanítványok tele vannak félelemmel. De jön Jézus és boldogok lesznek. Kétszer kíván nekik békeséget, de mást, mint amit a világ adhat. Világi-béke az, ha a rossz, amely boldogtalaná tesz bennünket, megszűnik. A keresztyéni-, ha ez rajtunk kívül marad, ha nem tudja a mi életünket, a mi lelkünk egyensúlyát semmi megpóáltatás felforgatni. Ezt mondja Filippi 4: 7 is. E béke tehát felül van minden értelmen. Az értelem nem tudja, hogy kell a szívet megnyugtatni a szenvedésben. De Krisztus, ha jön, meghagyja a külső élet kellemetlenségeit, de erősíti az egyént. A gyávából bátrát, a gyengéből erőt teremt, a nyugtalan lelkiismeretet megnyugtatja. Nekünk nem volna ilyen békére szükségünk?

Április 19. János 20: 24—31. Jézus ismeri az embereit. Ismer engem is, meg téged is, Tamást is. Tamás nagyon mélyen szégyenli magát és leborul előtte. Jézus jósága és szeretete még nagyobb hűségre kell, hogy sarkalja Tamást. Velünk is a mi tulajdonságaink tekintetbe vételével szelíden bánik Krisztus, de megbüntet minden hitetlenséget is. Miért írta az evangélista az evangéliumát? Azért, hogy hitre jussunk s Krisztussal eleven kapcsolatunk legyen.

Április 20. János 21: 1—14. A tanítványok visszatérnek régi foglalkozásukhoz. Még nem lángol bennük a missziói tűz,

hogy másokat is tanítványokká tegyenek. Húsvét után jön pünkösd. E nélkül nincs keresztyénség. De te sem lehetsz győzelmes ember, ha a pünkösd Lélek meg nem gyűjt. Az előkészület ideje. Ahhoz, hogy a cselekvés terére lépjenek, szükség van valami szent szikrára. Ez történik meg pünkösdkor.

Április 21. Luk. 5—17. Háromszor jelentette ki Péter Krisztus kihallgatásánál, hogy nem ismeri őt. Most háromszor kérdezi meg tőle Krisztus, hogy szereti-e. A Mester nem áll eléje és nem vádolja, nem mondja neki, menyire helytelenül viselkedett, hogy nem lehet apostol, bár megbocsát neki. Krisztus pásztori hivatalt ad neki a lelkek felett. Magától nem vehette volna ezt. Ennek az órának emléke elkísérte egész életén keresztül. Így neveli Jézus a tanítványait szeretettel és szigorral. Péter tudta, ha Jézus a lelkébe lát, akkor tudja, hogy minden csalódáson keresztül, amelyben ő részesítette, szereti őt. Mi is, akiket ismer, mi is mondhatjuk neki: „Uram, Te mindent tudsz, tudod, hogy szeretlek.“

Április 22. Róma 8: 31—39. Dicső gyözedelmi ének. Visszautasítása minden félhitnek. Csak Pálnak szabad így beszélnie? Min alapul ez a bizonyosság? Nem a jócselekedeteken, nem kegyes gondolatokon és érzéseken és nem is bennünk. Kívül van rajtunk. „Isten az, aki megigazít...“ Krisztus az, aki meghalt és föl is támadott... esedezik érettünk... A hit csak a kéz, amely megragadja Krisztust és nem valami önálló valóság. Az Ige által megtarthatjuk Őt.

Április 23. János ev. 1: 19—28. Ki vagy? Ezzel a kérdéssel nagyon sokat találkoznak emberi életünkben. Az idegennel szemben mindig megvan ez a kérdésünk: ki vagy?

Nyilatkozz! A legtöbb esetben megelégszünk azzal, hogy az illető megmondja a címét, állását, származását, sőt sokszor elég az is, ha a vagyonát, nagyságát ismerjük meg. János „csak“ egy hang. Mintha azt mondaná, én semmi vagyok, önálló jelentőségem nincs, csak követ vagyok, aki nagy eseményt jelent be. Ez az üzenet, amit hozok, a fontos és a lényeges. Ez Krisztus. Ki vagy? Az örökkévalóság kérdése ez hozzánk is. Semmi. És mégis szabad még többet is mondanom: az Istennek gyermeke vagyok.

Április 24. János 5: 1—9. Egészséges akarsz lenni? Nem volt ez felesleges kérdés? Hiszen egész természetes, hogy aki beteg, az meg akar gyógyulni. De vannak betegek, akik szinte beletörődtek a megváltozhatatlanba s sokszor bizony nem is gondolnak rá, hogy betegek. Elfásulnak lelkileg. Ez a beteg nem testileg volt csak beteg, hanem lelkileg is fájt neki állapota. Nem ismer embert, aki segítene rajta. Egy segítőemberre vágyott s megtalálta a Megváltót, aki ott hagyja az ünnepi sokaságot, mert egy szerencsétlen ember Megváltót, segítőt keres. Megtörtént, amire vágyott: egészséges lett ismét. Igen, Ő Úr a halálon is, visszaadja a megfogyott erőt, a bizalmat, az életkedvet.

A következő két héten át olvassuk át a Cselekedetek Könyvének 18. és 19. fejezetét, a következő gondolatok alatt: Milyen az igazi misszionárius? Honnan van ereje? Mi az, ami munkáját eredményessé teszi? Mi a munkaterülete, kik a munkatársai? Kik az ellenségei és a barátai? A pogányság erőtlensége, az evangélium ereje. Az összeütközés. Min fordul meg az ütközet sorsa? Valóban erő-e Isten igéje?

Erős Sándor.

Bélyeggyűjtők és nem-gyűjtők.

láttatok-e már Mussolini bélyegét? Nyitott biblia van rajta, mögötte a kereszt, előtte meghajtott zászlók erdejének sejtetése, alatta a felírás: *Credere! Hinni!*

A fascizmus 10 éves jubileumára nyomatta a Duce. Joggal vehetjük az ő hitvallástételének. Nem csodálatos ez? Tíz évvel ezelőtt valaki azt mondta nekem: Két nagy embert termelt ki a XX. század, az egyik Mussolini, a másik Lenin. Hol van ma már Lenin? Amilyen következetesség jellemezte, talán maga vonná vissza, ha élne, a csődbejutott bolsevizmust. Mussolini pedig halad előre. És mi a titka? Egészen még nem tudjuk, de a tízéves jubileumra kiadott bélyeg valamit elárul ebből a titokból. Életünket és munkánkat Istentől való függésbe helyezni, — ez, ami talpra állít, megold világválságokat és gyógyít. Az, ami a bélyegen van, nem annyira magyarázat ahhoz, ami a tíz év alatt történt, mint inkább program. Bizonyára a Duce sem tekinti úgy, mintha a bélyeg tükörképe lenne annak, ami már Olaszországban megvalósult. Ez ellen maga a pápa adhatta neki a legkijózanítóbb hideg zuhanyt. A Vatikán hivatalos lapja nem örül és kifogásolja, hogy Mussolini miért nem választott más jelképet a jubileumi öröm kifejezésére.

Mi nem tetszik neki? A Biblia? Vagy az, hogy nyitva van? Vagy csupán az, hogy a nyitott biblia fehér lapján nem ez a szó áll: *Tu es Petrus!* — *Te vagy Péter!* — hanem ez: *Evangélium.* S ta-

lán, hogy a felírás nem ez: *Jócselkedet!* — hanem ez: *Hinni!*

Mennyire örülne Luther! Egy csoportban láthatná mindazt, ami neki kedves és drága volt: a kereszt, a nyitott Biblia, az *Evangélium* s ez a szó: *Credere!* Örülne neki, ha a német bélyegeken találná; de mennyivel inkább, hogy éppen Rómából megy szét ez a hitvallás, ez az igazolása a reformáció nagy célkitűzéseinek.

A mi örömlenket pedig még fokozza valami. Egyszer már voltunk mi szorosabb kapcsolatban Itáliával: a XIV. s XV. században. De lelkileg az volt Itáliának a legrosszabb ideje, amikor a pogányság renaissanceának állt a szolgálatában mindenestől. Most, hogy megint szorosabb kapcsolatba jutunk, talán jobban járunk. Mily felséges csoda lenne, ha most meg a keresztényiség renaissanceát élné ki az örökké mosolygó ég alatti ország s jóvátenné a sok rontást, amelyet egykor kifejtett a népek dekriztiaizálására. A történelmi helyzet sors-közösségre utal Róma népével. Vajha az Isten-Országja eljövetele is nyerne a kettonk sorsközösségéből. Mussoliniról valaki azt mondta: Mussolini nem politikus. A politika ideje már lejárt. Mussolini misszionárius. A világ helyzete olyan súlyos, hogy csak misszionáriusok nyúlhatnak hozzá nyugodt lélekkel. — Hozzátehetjük: még sok tennivaló vár a misszionáriusra.

Nemrég ünnepelték Rómában a Némító fenekére süllyedt két Caligula

császár-korabeli hajónak a kiemelését. Rendkívüli erőfeszítéseket igényelt Mussolini erre vonatkozó gondolatának keresztülvitele. A munka közben a tudósok nem egyszer megtorpantak. De Mussolini kitartó akaratereje győzött s amit 1800 éven keresztül borított a vizek vastag páncélja, felszínre került. Az a kereszttyénség, amely ma felszínrehozását várja, körülbelül akkor süllyedt el, mint amikor a Caligula két hatalmas gályája. Nem könnyű munka felhozni a mélyből, de méltó a fáradságra. A hívőnek semmi sem lehetetlen. Vajha ennek a misszióknak is akadnának Mussolinijeji. A munkához a felszerelés, a bűvárharang és az emelő-

daruk ott láthatók a jubileumi bélyegen. Méltó, hogy jelvényül odakerüljön valamelyik cserkészcsapatunk zászlójára. Szükség, hogy munkába állíttassék minden, ami ott van: a keresztől, a jelszón és nyitott Biblián át egész a meghajtott zászlók sejtetett erdejéig minden. Méltó és szükséges, hogy napenkénti munkájukat végezhessék mindezek minden igaz magyar kereszttyén ifjú életében. Ha akarsz magadnak igazi nagyheti áldást s hazádnak s a kereszttyénségnek boldog húsvéti feltámadást, akkor most csendesedj el, tarts szemlét életed felett, s engedj a Léleknek s tégy elhatározásokat.

Gáncs Aladár.

„Nemzet nélkül még csak van nyelv, de nyelv nélkül nincs nemzet.”

Március 15-iki ünnepélyről megyek haza. Lelki szemem előtt megjelennek a múlt század nagyjai és névtelenei. Feltámad bennem az a kérdés: vajjon mit kell nekünk ma tennünk, hogy méltók legyünk dicső elődeinkhez. Gondolataimból két diák beszélgetése ráz fel. „... a Kovács mégis csak *egy beképzelt* (öntelt) alak, pedig az önképzőkörben se *produkált* (adott elő) valami híreset; nagy *pátosszal* (lendülettel) leplezi *fantáziája* (képzelete) ürességét.” Megborzadtam ily idegenszerűséggel (*a Kovács*) és idegenszavakkal tömött csúf magyar beszéd hallatára. Az imént még oly biztatón rámtekintő hősök arca komorrá vált. Hallani véltem szemrehányásukat: „Ti magyarok, nemzet- és világmegmentő kérdéseken törítetek a fejteket, s közben pusztulni hagyjátok a

nemzet legnagyobb kincsét, — szellemi életének, lelki-összetartozásának oltalmazóját — a nyelvet. Azt a nyelvet, amelyet hosszas küzdelmek árán, 1843—44-ben visszahelyeztünk ősi jogaiba és amelyet 48—49-ben vérünkkel pecsételtünk meg.” Egyszerre világos lett előttem, hogy nem új utakat kell keresnem, hogy hazámat szolgálhassam, hanem az eddiginél tervszerűbb alapossággal és nagyobb lelkesedéssel kell e mi drága kincsünk, a szép magyar nyelv szolgálatához szegődnöm.

A Magy. Tud. Akadémia, melynek elsősorban hivatása a magyar nyelv művelése és tisztaságának őrizése, meglátta a veszélyt, amely az idegen szavak és kifejezések betolakodásával a magyar nyelv szellemét és dallamát fenyegeti, megalakította az elmúlt esztendőben Nyelvtudományi Bi-

zottsága kebelében a Nyelvművelő Szakosztályt. Ez által az eddig egyéneként jelentkező nyelvtisztítási törekvés országos mozgalommá lett. E mozgalomhoz csatlakoztak a költők, tudósok, politikusok, a sajtó, az iskola és a művelt magyar társadalom, hogy felrázzák a magyar nyelvérzék alvó lelkiismeretét és megmentsék nyelvünk eredeti épségét és sajátos szépségét. A nyelvtisztító mozgalom nem nyelvújítás! Nem azt akarja, hogy a már meghonosodott idegeneredetű szavak, avagy a tudományos nemzetközi műszavak (politika, esztétika) helyet újakat alkossunk. A mozgalom a nemzeti öntudatot akarja felébreszteni, mert csak szunnyadó nemzeti öntudat engedheti meg, hogy eredeti jó magyar szavainkat, kifejezéseinket idegenekkel cseréljük fel. Pl.: ma már nincs *becsvágyunk*, csak *ambíciónk*, a *jellemet* a *karakterrel*, a *székese gyházat* a *katedrális*-sal, a *társadalmi kérdéseket* a *szociális problémákkal* cseréljük fel. A nyelvtisztító mozgalom célja, hogy kiküszöbölje nyelvünkben a fölösleges idegen szavakat és kifejezéseket, hogy helyüket az elhanyagolt és részben elfelejtett jó magyar szavak és kifejezések újra elfoglalják. A Nyelvművelő Szakosztály munkájának segítőtársa a Magy. Tud. Akadémia kiadásában kéthavonként megjelenő „*Magyarosan*” című nyelvművelő folyóirat. A „*Magyarosan*” közli a Nyelvművelő Szakosztály ülésein elhangzott beszédeket; cikkeket közöl nyelvünk helyességéről és tisztaságáról. A lap feleletet ad minden nyelvi kérdésre, hátsábjain az olvasók és a nyelvtudósok megvitatják a kétes eseteket.

Megbeesülhetetlen szolgálatokat tesz a nyelvtisztító mozgalomnak a „*Pesti Hírlap Nyelvőre*”, a Pesti Hírlap karácsonyi ajándéka. A Nyelvőrt *Kosztolányi* Dezső ír

szerkesztette; több értékes cikket tartalmaz a magyar nyelvről, nyelvtudásaink tollából. Azonkívül megtaláljuk benne *Balassa* József dr.: „*A helyes magyarság szótára*” és *Tolnai* Vilmos dr.: „*A tiszta magyarság szótára*” című fejezeteket. Az első rámutat a helytelen és rossz magyar kifejezésekre, pl. *szellemdús*, rosszulképzett szó: *szellemes*; az utóbbi az idegen szavak helyes magyar kifejezéseit sorolja fel, pl.: *amatőr*: *műkedvelő, műszerető, nem hivatásos*.

Aki kételkednék e mozgalom helyességében, avagy szükségességében, annak álljon itt néhány adat bizonyosságul. *Kosztolányi* Dezső kimutatása szerint egy átlagember szókincse egy életen át nem több, mint 2—3000 szó; nyelvünkben 6000 fölösleges idegen szó kering, egy átlagember szókincsének kétszerese. Ez azt jelenti, hogy nyelvünkben 6000 idegen szónak adtunk tanyát és munkát, s legalább 12.000 magyar szavunkat tettük földönfutóvá és munkanélkülivé.

A nyelvtisztító mozgalom sikert csak akkor érhet el, ha az iskola teljes mértékben segítőtársa lesz, s ha a magyar ifjúság minden igyekezetével arra törekszik, hogy minél szebben, helyesebben és tisztábban beszéljen magyarul. Az Ev. Leánykollégiumban már 10 esztendő óta működik a „*Szép Magyarsággal Beszélők Egyesülete*” (Szembe.)

A nyelvtisztító munka sikerében nagy érdemei vannak az ú. n.: „szembeörök”-nek, akik vigyáznak a maguk és társaik beszédére, és a nyelv helyessége ellen vétőt a helyes szó, vagy kifejezés hatszoros leírására kötelezik. Hogy a növendékek egy pillanatra se feledkezzenek meg anyanyelvük iránti szent kötelességükről, azért minden osztályban függ egy, a növendékek szerzette jelmondat, pl.: „Magyarul, ma-

gyarért, magyarán“, és e mellett nemzeti színű szalagon lóg a Nyelvőr, hogy bárki bármikor eloszlathassa kételyeit. Az alapos munka eredménye nemcsak az írásbeli munkákban, hanem a növendékek beszédében is annyira észrevehető, hogy az idegen csodálkozva dícséri szép magyar beszédüket.

Reméljük, hogy ha az országos nyelv-


tisztító mozgalom is oly szép eredménnyel jár majd nagy körben, mint az iskoláié kisiben, akkor nem ismétlődhetik meg annak a cseh diáknak a kérdése a beszélgető magyar diákokhoz: „*Miért ragaszkodnak egy olyan nyelvhez, melynek minden szava idegen?*“

Marcsek Sári,

Ev. L. Kollégium VIII. o. t.

A KECSKE ÉS A SZALMAKALAP.

Kis történet abból az időből, amikor még igen lovagiatlanul viselkedtünk a lányokkal szemben.

nokabátyámat két dologért irigyeltük gyerekkorunkban: az egyik egyenruhája volt. Nekünk is volt katonaruhánk, mégpedig igazi kinstári anyagból, mert egyik nagybátyám katonatiszt volt és az ő letett ruháiból varrtak nekünk egyenruhát, — de hát ez mégsem volt olyan, mint az unokabátyánké. Ő tudniillik kadét volt. Katonai réalba járt. Mi is feszítettünk, ha egyenruhába bújva és magunkat legalább is generálisnak képzelve végiglépkedtünk a főutcán, — de azért gyerekeszünkkel is éreztük, hogy van valami különbség köztünk és unokabátyánk között. Különösen a tisztelgésnél vettük ezt észre. Mert, ha tisztet láttunk, akkor fesszes „vigyázz“-ba merevedtünk és tisztelegtünk. A tiszt urak — arcukon jóakarató mosolygással — fogadták is köszönésünket. De ha nem akartunk, nem tisztelegtünk. Nem lett belőle bajunk, nem úgy, mint unokabátyánknak, akinek *muszáj* volt tisztelegni, különben becsukták.

A másik dolog, amiért irigység és egy kicsit tiszteletünk tárgya volt unokabátyánk: a kecskefogata volt.

Az én gyerekkoromban még nem volt olyan nagyon elterjedve az autó és repülőgép, — különösen vidéken, mint máma. Minthogy azonban a gyerek mindig a mozgást, gyorsaságot szereti, abban az időben minden egészséges fiúgyermek férfiideálja a nagy magyarbajszú kocsis volt, aki a magas bakon szertartásos merevséggel trónolt, kezeiben a gyeplőt tartotta és bojtos ostorával nagyokat suhintott a prűszkölő lovak közé.

Legkedveltebb játékunk tehát a kocsizás volt. Elég volt felfordítani egy széket, már volt lovunk. Lábaira madzagot kötöttünk, ez volt a gyeplő, aztán ostorunkkal pattintottunk egyet és már vágtattunk is, — ha nem is a valóságban, legalább gyerektanáriánk szárnyain. Máskor meg egymást fogtuk be, egyik volt a ló, másik a kocsis és így szaladgáltunk körben udvarunkon órák hosszat.

El lehet képzelni, milyen nagy feltü-

nést keltett a hír, hogy unokabátyánk kecskefogatot kapott. Egy élő, fehérszőrű kecskét, sallangos szerszámmal, melyet be is lehetett fogni kocsiba. Mert be volt tanítva: húzta a kocsit.

A nagy vakációban nagybátyánknál voltunk és örömünk határtalan volt, mert minden nap láthattuk a kecskefogatot, sőt kocsizhattunk is rajta. Mi jártunk vele bevásárolni a boltba. Ha egy kiló cukor vagy öt deka élesztő kellett a konyhán, befogtuk a kecskét és végighajtottunk a falun a zsidó szatócshoz.

Egyik nap fürödni mentünk a Dunára. Persze a kecskével, mint mindig. Eddig rendben lett volna minden, de volt ott vendégségben két kis lány és ők is velünk akartak jönni fürödni. A kocsin négy hely volt, mi meg öten: unokabátyám, öcsém, én és a két lány. A lányokat nem akartuk magunkkal vinni: azok jöjjenek gyalog.

Nagybátyánk igen felháborodott lovatlanul gondolkodásmódunkon és megparancsolta, hogy a lányokat is vigyük magunkkal. Ha nem férünk el mindnyájan, egy-egy fiú menjen felváltva gyalog a kocsi mellett. Ez sehogysem tetszett, de nem mertünk ellenkezni. Úgy gondoltuk, hogy majd a falun kívül, ahol nem látnak, szépen letesszük a lányokat. A végén mégsem tettük ezt meg, mert ismertük a lányok árulkodó természetét és tudtuk, hogy véres lenne a vége.

Szívünk mélyén azonban ellenséges érzés, nagy harag gyülemlett össze a lányok iránt, amit úgy próbáltunk levezetni, hogy fürdés közben egy párszor víz alá buktattuk a visító lányokat és alaposan bevizeztük hosszú hajukat.

Mikor kiértünk a Dunára, kifogtuk a kecskét, mi beugráltunk a vízbe, a kecske meg békésen legelt a parton.

Mikor már jól kilubickoltuk magunkat, öcsém éktelenül kiabálni kezdett a parton:

— Gyertek gyorsan ide!

Gyorsan odaszaladtunk.

Az történt, hogy a kecske legelésés közben odatévedt, ahová ruháinkat dobáltuk fürdés előtt. Sorra szagolgatta a széthányt ruhadarabokat, így jutott el a lányok vadonatúj szalmakalapjához. Addig szagolgatta, míg kedvet nem kapott, bele is harapni azoknak ropogós karimájába. Úgy látszik, ízlett neki a sok puha, friss fű után egy kis száraz szalma és olyan cikk-cakosan rágta szét a két kalapot, mint a selyemhernyók a szederfa levelét.

A lányok — minden női bájosságot meghazudtoló — bömbölésbe kezdtek és két-ségbeesve forgatták kiesi kezeikben kalapjaik roncsait.

Mi összenéztünk és kárörvendő nevetésbe kezdtünk, mert úgy éreztük, hogy a kecske megtorolta helyettünk azt a nagy sérelmet, amely a lányok részéről bennünket ért.

Laki Tibor.

HELYREIGAZÍTÁS.

Márciusi számunk 160-ik oldalán II. oszlop felülről 2. sorban olvasd csavargónak helyett *csacsogónak*.

16. sorban filozófus helyett *filozófia*, 16. sorban melytől helyett *melyből*.

20. sorban amikor az ember eltért ennek az ismeretlen Istennek helyett: *amikor az ember oltárt emel ennek az ismeretlen Istennek*.

29. sorban erlősen helyett *wissen*.

161. oldalon I. oszlop 6. sorban csak helyett *vak*.

II. oszlop 16. sor mert helyett *most*.

Az evangélikus svéd ifjuság.



z evangélikus svéd ifjúság vallásos törekvéseibe óhajtok bepillantást nyújtani e rövid cikk keretében. Az ismertetés csak nagyon vázlatos lehet. Ahhoz, hogy az evangélikus svéd ifjúság vallásos életét, mozgalmait, törekvéseit aprólékos vonásaiban megismertessük, tágabb keretre volna szükség. Úgy hiszem azonban, ez a néhány nagy vonás is elegendő, hogy a magyar evangélikus középiskolai ifjúság tájékozódást szerezzen északi evangélikus testvéreink ifjúságának vallásos mozgalmairól.

K. F. U. M.

Ez a négy betű ugyanazt jelenti Svédországban, mint nálunk Magyarországon ez a három: K. I. E. Keresztyén Ifjúsági Egyesület. Az e néven ismert mozgalom volt az evangélikus svéd ifjúság első nagyjelentőségű vallásos megmozdulása. A mozgalom Angliában látott napvilágot, mint az úgynevezett angol-szász vallásos ébredési mozgalom édes gyermeke. Svédországba korán, már 1884-ben eljutott és kedvező talajra talált. Eleinte erősen az angol-szász ébredés jellegét viselte magán, de csakhamar nemzeti jellemet vett föl.

Tulajdonképpen célja az volt, hogy elsősorban a kereskedő és iparos ifjúság vallásos érdeklődését keltse fel és hitéletet mélyítse. Meglehetősen egyháziás szellemben, de attól mégis függetlenül haladt a maga útján.

Az ifjúság vallásos élete e mozgalom hatása alatt merész lendületet vett. Igaz, nem csekélyebb támogatókra talált, mint a svéd királyi pár. Oskar király és Sofia ki-

rállyné lelkes hívei és segítői voltak a K. F. U. M.-nek.

1890-től a tanuló ifjúság figyelmét is felébresztette. Több diák csatlakozott hozzá. A K. F. U. M. azonban csak ihletője volt a diákok közt életrekelő vallásos mozgalmaknak, de keretül nem maradt meg.

Diákmozgalmak.

A diákság önálló utakon indult. Akár csak más országokban. A diákság is mindinkább tudatára ébredt a vallással és mindenek fölött Istennel szemben való kötelességének. Egyik vallásos jellegű konferencia a másik után jött létre Ezek felszították a diákokban az Isten igéje iránti szorgalmat, az Isten országával szemben való kötelességérzetet és a lelkesedést.

A vallásos érdeklődésű diákság a Sveriges Kristliga Studentförbundet-ban, Svédország Keresztyén Diákszövetségében tömörült. Mint a K. F. U. M., úgy ez a mozgalom is hamarosan nemzeti jelleget öltött. Míg az angol-szász ébredés szellemében csak határozott és eldöntött keresztyén személyiségek vehettek részt a mozgalomban, addig Svédországban a Ker. Diákszövetség alapszabálya szerint sokkal józannabb, egészségesebb és célszerűbb szempontok döntötték el azt a kérdést, ki lehet tagja a Ker. Diákszövetségnek. Az alapszabály szerint a Svédországi Ker. Diákszövetség célja, hogy „tagjai, valamint a kívülálló diákság körében ébressze, növelje a keresztyén életet az Atya, Fiú és Szentlélekben való hitben, ébresszen és neveljen eleven érdeklődést az Isten országáért való munkára.”

Amint az idézett sorokból kitűnik, a svéd

dek világosan és józanul számoltak azzal a ténnyel, hogy a diákság körében túlnyomóan több a „kereső” lélek, mint a „határozott és eldöntött keresztyén személyiség”. A svéd Ker. Diákszövetség mozgalmában a középiskolai tanuló ifjúság is helyet kapott s az úgynevezett Gymnasistförbund a szövetségnek alosztályaképpen működik és gyűjti a középiskolák diákságát Jézus ügyének zászlaja alá.

Ungkyrklig rörelse.

(Ifjúegyházi mozgalom.)

Az evangélikus svéd ifjúság legnagyobbjelentőségű mozgalma az, amely ezen a néven ismeretes és már-már fogalomszámba megy Svédországban. Az egyetemi ifjúság köréből indult hódító útjára 1909-ben, nagyrészt Mott János ugyanaz évi látogatásának hatása alatt.

Az upsalai ősi egyetem néhány diákjának lelkében nagy tervek fogamzottak meg. Fel akarták rázni vallásos tespedéséből a svéd népet. Fájt nekik, hogy az a nép, amely Gusztáv Adolf idején a reformáció eredményeinek biztosítása és a protestantizmus megmentése és megvédelmzése céljából vérét is áldozni tudta, az a nép mind közönyösebbé válik Isten ügye iránt, a vallásos kincsek iránt elveszti érzékét és elfelejti, hogy nemcsak a multban, hanem a jelenben is hivatása van a keresztyénség területén Isten országával szemben. Üresnek találták valahogy a svéd néplelket. Ezen az állapoton kívántak segíteni szent lelkeseddel és a vallás segítségével.

Mozgalmukat ezzel a jelszóval indították el: „Svédország népe, Isten népe.” Tudták, hogy nem az, de meggyőződésük volt, hogy csak akkor lesz igazi értékes népe a protestáns keresztyénségnek, ha azzá válik. Minden törekvésük az volt tehát, hogy

valóra váljék a jelmondat és Svédország népe valóban Isten népe legyen! Fogathat-e magasztosabb elhatározás valamely nemzet tanuló ifjúságának lelkében, mint az, mellyel népét Isten népévé s ezzel igazán gazdaggá és igazán boldoggá akarja tenni?!

A mozgalomnak kiváló szellemi vezeterei voltak. Érdemes néhány nevet feljegyezni. Kolmodin teológiai tanár, Billing Einar, aki ma Svédország egyik legkiválóbb püspöke, Centerwall Otto dr., Sundelin Robert, és igazi mozgó szellemé, Björkquist Manfréd dr. Világi ember létére körülbelül 30 éves korában teológiai doktori címet kapott az upsalai egyetemtől. Humanizmussal foglalkozott. Különösen ő volt az, aki a diákság figyelmét arra a szomorú tényre irányította, hogy milyen üres a svéd nép lelke, elvesztette minden fogékonyságát a lélek nagy értékeivel szemben. Azt vallotta, hogy Isten a forrása minden lelki gazdagságnak. Vele kell kapcsolatot keresni, hogy újra kincses legyen a lélek. Jézusban olyan közel jutott hozzánk. Utat mutatott, mintát adott, de erőt is, hogy követni tudjuk. A bűnbocsánat gondolata ez az erő.

Kiss György

(Folytatása következik.)

Összejövetelünk.

Az *Ifjú Évek* szokásos két napos konferenciája január végén és február elején a budapesti járványszünet miatt elmaradt. Úgy érezte azonban a szerkesztőség, hogy szemtől-szemben kell találkoznia kedves olvasóival, nem elég a havonként megjelenő lap útján való érintkezés. Ezért március 25-én d. u.-ra összehívta a budapesti leánykollégium dísztermébe a pesti olvasókat. Meglepő sokan jöttek össze egyszeri hívás-

ra, megtelt a szép öreg terem, s Rimár Jenő vallásnár bibliamagyarázata és a főszerkesztő bevezető, egyúttal üdvözlő, célkitűző beszéde után a felelős szerkesztő vezetésével megbeszélték a lap ügyeit. Katona Magda, Marcsák Sára, Pétery Márta kollégiumi tanulók, Raksányi Katalin tanítónőjelölt, Palkovics László és Póseh Géza fasori gimnázisták szóltak a tárgyhoz. Sok tanulságos megjegyzés hangzott el: a bibliai rovatot mai alakjában kívánta az olvasók táborára, művészeti cikkeket nagyobb számban, épígy diákkérdések felvetését és megbeszélését óhajtották; eltérő vélemények hangzottak el a kézimunkarovat szükségességéről, továbbá arról, helyes-e folytatásos regény közlése, kívánatos-e sok metszet közlése stb.

Mindenki őszintén nyilatkozott meg, s ez kellemes benyomást tett a lap szerkesztőségének tagjaira. Hogy a pontos megjelenést is szó tárgyává tették, ez meg azt mutatja, hogy nagyon várják a Ifjú Életet, s minden kis késést nagynak érznek olvasóink. Az olvasók szavaihoz a szerkesztők is hozzászóltak, s ők a Zsenge-rovat számára kértek minél élénkebb közreműködést, hogy igazán diáklappá lehessen az Ifjú Évek. Még egy tavaszi kirándulás rendezéséről elmélkedtek, majd énekekkel végezték a kellemes délutáni együttlétet. A tanulságokat igyekszünk levonni és a lapot valóban olvasóink kedvére alakítani. Kérjük azonban, hogy munkánkban az előfizetési díjak be-
küldésével támogassanak az előfizetők.

Képek Luther életéből.

Dürer Albert, a magyar származású nürnbergi művész — ki az, aki nem ismeri nevét? — már 1520-ban így írt Lutherről: „Ha megsegít az Isten, hogy doktor Luther Mártonhoz jutok, buzgón arc képet készítek róla s rézbe karcolom, hosszú emlékezetére a keresztyén férfiúnak, aki engem nagy gyötrelmekből segített ki.”

1521 tavaszán a wormszi birodalmi gyűlés hőse Böles Frigyes gondoskodásából eltűnik a világ szeme elől. Luther Wartburg falai közt talál védelmet. Eltűnését azonban mindenfelé elpusztulásának gondolták. Így jutott el halálhíre az akkor Németalföldön utazgató Dürerhez is. A hírre ezt írta naplójába: „Hogy él-e még, vagy megölték, nem tudom; a keresztyén igazságért szenvedett el és azért, mert megróttta a nem-keresztyén pápaságot... Elveszítjük ezt az embert, aki világosabban írt, mint

bárki más 140 év óta... Oh, Uram, add nekünk az új, ékes Jeruzsálemet, mely a mennyből száll alá, melyről a Jelenések Könyve szól, a szent, tiszta evangéliomot, mely emberi tanítástól nincs elhomályosítva. Azért meglássa mindenki, aki doktor Luther Márton könyveit olvassa, hogy mennyire tiszta, áttetsző az ő tanítása, mert ő a szent evangéliomot tanítja... Oh, Isten, ha Luther halott, ki fogja nekünk ezután a szent evangéliomot oly tisztán nyújtani! Oh Isten, mit írhatott volna nekünk még 10 vagy 20 év alatt! Oh kegyes keresztyének, segítsetek valamennyien megszírtni ezt az isteni lelkű embert!”

A nagy művész elismerte Luther nagyságát. Nagy dolog ez! De ennél még nagyobb, hogy felismerte Luther művének értékét.

S. J.



Bőjti álom.

A kora tavaszi szél hűvösen simogatta a még leveletlen fákat. Esteledett... az utcai lámpások egymás után gyúltak ki a félhomályba burkolódzó házak között. Az emberek sietős léptekkel igyekeztek céljuk felé, védett helyre a hűvös, kora tavaszi estében . . .

Egy 10—12 éves leányka bolyongott csak céltalanul a kivilágított kirakatok előtt. Vékony kis kendőjét szorosan fogta össze gyenge kis vállain, s tágranyitott szemmel bámulta a kirakat csodáit. Nem is érezte, hogy fázik, nem sietett vissza a még hűvösebb, nyirkos és sötét pinceszobába, ahonnan rövid ideje jött el. Félt egyedül a sötétedő otthonban, ahova ma édesanyja a napi munka után nem akart megérkezni. Szegény anyu, bizonyosan, sok volt a ruha a nagyúri házban, ahol mosott, — miért várja otthon egyedül, inkább sétál az emberek között, s majd visszatér egy idő múlva, ha már hazazérkezhetik. S ment, ment lassan tovább... Egy hentesüzlet párás kirakatát nézve, érezte, hogy éhes. Hosszan nézegette a piros szalonnákat, a szép gömbölyű sonkákat, s azon tündődött, vajjon hoz-e édesanyja ma is vacsorát, mint rendszeren. S szinte hallotta anyja szavát: „Kis leá-

nyom, nem szabad soha panaszkodni, míg a jó Isten egészséget ad, s dolgozni lehet.“ — Igen, — gondolkozott tovább, — ha nagy leszek, én is dolgozni fogok, keresek sokat, nagyon sokat, s ezt mind, mind megveszem. Fázott . . . összébb húzta a kendőskét vékony ruhája fölött s ment tovább. Egy térre ért. Már majdnem sötét volt. A hűvös szél szárnyain halk orgonabúgás hívta az ájtatos embereket bőjti imádságra. A kis leány szíve dobogva követte a hangot. Ide ő is bemehet, ez az Isten háza, mindenkié, a szegényeké is, az övé is . . . Meggyorsított léptekkel sietett fel a lépcsőn. Bent ragyogó fény, jó meleg fogadta. Ájtatos emberek némán figyelték a szószéken beszélő pap szavait. Félénken húzódott egy sarokpadhoz és boldogan hajtotta le imára a fejét. Milyen jó itt, nincs hideg, nincs egyedül . . . s hirtelen a pap szavai kötötték le figyelmét. — „*Ime felmegyünk Jeruzsálembe és elvégeztetnek mindazok az ember fia felől, mik a prófétáktól megirattak.*“ *E szavakkal fordult az Úr az ő tanítványaihoz, mikor legutolszor ment fel a húsvétünnepre Jeruzsálembe, ahol ő maga lett a húsvéti bárány. E szavakkal fordul az Úr hozzánk is, valahányszor szenvedéseiről és haláláról*

megemlékeznünk.“ — Lélekzetviassafojtva figyelte, a szívét lágyan simogató hangot, s mintha a pap egyre közelednék felé, a hangját pedig mintha mindig távolabbról hallaná, amint mondja Isten csodálatos igéjét: „*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engemet . . .*“ Igen, igen, követni Őt, ez a legszebb és leggyönyörűbb . . . S mintha menne, csakugyan menne sok, sok ember között, ismeretlen utcákon, oszlopos házak között, melyek zűrzavaros lármát, durva, kiabáló hangok zaját verik vissza. Félő, reszkető lábakkal követi a rohanó, sötét alakokat, míg egy boltíves kapun keresztül, valami soha nem látott udvarra ér. Szeme ijedten keresi a lárma okát s egy pillanat múlva meglátja Őt, a Megváltót, amint egy erkélyen állva, csendes nyugalommal nézi az alatta hömpölygő, lármás, hadonászó tömeget. — Bíborpalástja tépett, rongyos, homlokáról a töviskoszorú alól vérző cseppek hullanak összekötött csuklójára, s megadóan várja a gonoszok ítéletét. Szemében nincs harag, csak bánat és kimondhatatlan szájalom, mely a kis lány szívéig ér. Reszketve akar közeledni hozzá, — de mintha a távolból a pap hangját hallaná: „*Nincs aki megértse, nincs, aki keressé az Istent.*” A kis leány körül néz, honnan hallja e hangot, valóság ez, vagy csak a szíve súgja? . . . aztán mindent elfojt megint a körülötte felzúgó ordítás: „*Feszítsd meg Őt! Feszítsd meg Őt!*“ — Szinte alig érti, ami körülötte történik. Őt akarják bántani? — Őt, a tisztát? . . . Valaki védőn szól: „*Vére rajtunk és a mi fiainkon!*“ De nem hallgatnak rá s újra felzúg az átkozott kívánság. — És mintha ismét hallaná távolról az ismert hangot: „*A mélységből kiáltok hozzád, Uram, hallgasd meg az én szómat. Ha a bűnöket szá-*

montartod, Uram, kicsoda maradhat meg? Hiszen Tenálad van a bocsánat, hogy féljenek Téged.“ — De ezt a hangot, úgy látszik, itt más nem hallja, a lárma zúg egyformán, a nép megrohanja a meggyötört, jóságos Krisztust, s húzzák, lökdösik lefelé az erkélyről. A kis leány már csak a fényt látja a feje körül, és hallja a szitkozódó, gúnyos szavakat, melyekkel hajtják őt előre a szenvedések ösvényén, vállán a súlyos kereszttel fel, a sziklás Kálváriára, hogy: „*elvégeztessenek mindenk felöled, óh Üdvözítő Jézus, miket a próféták megírtanak.*“

Kimondhatatlan fáradság vesz erőt a kis leányon, reszkető térdekkel dől neki egy oszlopnak, nincs ereje tovább követni szenvedő Urunk gyötrelmes útját . . .

Valaki föléhajlik, s egy ismeretlen nő gyöngéden visszaülteti helyére a padból lebukott gyermeket. „*Kikisérjem? — talán elájult a melegben?!*“ hallja maga körül az ismeretlen, aggódó hangokat. Ijedten, félénken néz körül, — hát ő hol van, álmódott, vagy ébren látta Krisztus Urunk leggyötrelmesebb óráját? S a közben mindig hallott hang a szószékről most mondja befejező szavait: „*Térjetekek meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szívetek szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjetekek meg az Úrhoz, a ti Istenétekhez Ámen.*“

Az orgona zúg, az emberek csendesen, lelkükben áhítattal kifelé indulnak. — Ki törődik a kis lánnyal, aki még mindig félálomban könnyein keresztül néz a feszületre, melyen most látta először a szenvedő Krisztust. S maga sem tudja még, hogy az életének útját jelöli meg az áhitatos pillanatban elrebegett szavakkal: „*Uram, én követni akarlak!*“

Vértesy Marietta
koll. IIIb) o. t.



Ez év vége felé készül el a világ legnagyobb póstahivatala, amely Chicagóban épül, 25 millió dollár költséggel. Az épület alatt vasúti állomás, tetején repülőtér lesz s a minden irányból beözönlő levéltömegeket 15 mérföld hosszú mozgó szíjakon osztályozzák. A hivatal napi forgalma 19 millió levél lesz és a rendkívül gyors és gazdaságos kezelés következtében a megtakarítások 10 év alatt teljesen törlesztik az építési költségeket.

A Graf Zeppelin eddig összesen 290 utat tett meg. Az 504.503 kilométeres úthoz 5369 órára volt szüksége. Az átlagos gyorsaság óránként 100 kilométer. Szállított 7495 utast és 2745 kiló súlyt tevő 960.750 csomagot. 26-szor repülte át az egyenlítőt és 33-szor az Óceánt.

Egy müncheni mérnök, Rudolf Pfenninger bonyolódott énekhangokat, hangszereket élet-hűen utánozó zenei futamokat tud hullámvonalak alakjában papirosra rajzolni és megszólaltatni.

Marconi legújabb ultrarövid hullámok segítségével előállította a mikro-rádiótelefönt, amely forradalmasítani fogja a telefonozást, a rádiót és a távolbalátást. A mikro-rádiótelefon mellényzsebben is elfér. Minthogy az ultrarövid hullámok minden akadályt legyőznek, légköri zavarok nem hatnak rá, ezzel a készülékkel a legtisztábban lehet beszélni. Nem kell hozzá központi kapcsolás, akinek mikrorádiótelefonja van, bárkivel összeköttetést létesíthet, beszélgetését senki sem hallgathatja ki. Állítólag ez a rendszer a távolbalátást is megvalósítja.

Harlan Stetson dr., az ohioi egyetem tanára, egyik előadásában kifejtette, hogy a

Hold vonzóereje a föld felszínén mindennap hullámot idéz elő, amely 24 óra alatt körüljárja a földet és sziklarétegeket gumiszalag módjára tágít ki. A hullám elvonulása után a földrétegek eredeti helyzetükbe térnek vissza. A mozgás következtében a London—Newyork közötti távolság 24 óra alatt 20 méterrel növekszik s azután újból összehúzódik.

Rankovich boszniai falucska határában olyan tölgyfára akadtak, amelynek törzsátmérője 11 méter és 5 centiméter. A jelek szerint a világ legnagyobb tölgyfájáról van szó.

Most nyitották meg London legnagyobb és legmodernebb irodaépületét, a Shell-Mex kőolajtársaság új palotáját. A tizenötemeletes épületben egyszerre 5000 hivatalnok dolgozhat, 1486 ablaka, 27.000 drb ablaküvege, 365 acél- és 700 faajtaja, 22.000 mérföld hideg- és melegvívezeteki csöve van, a fűtésről 1300 rejtett fűtőtest gondoskodik, önműködő távbeszélő központjában 900 vonal fut össze, felvonói óránként 10.000 személyt szállíthatnak s hatalmas olajfűtéses konyhájában egyszerre 1000 személy számára lehet főzni. Ablakai különösen elmés új szerkezet segítségével nyitva sem okoznak huzatot. A helyiségeket háromréteges hang- és hőszigetelő faburkolat választja el egymástól. Ezek könnyen eltávolíthatók vagy eltolhatók s így a szobák nagyságát bármikor tetszés szerint lehet változtatni. A palota homlokzatát a világ legnagyobb órája díszíti. Számlapja 23 négyzetméter s éjtszaka 30 fényező világitja meg, óriási számai tiszta időben London legtávolabbi partjairól is láthatók.

A francia haderő megépítette a világ legnagyobb ágyúját, amelynek átmérője 52 cm,

súlya 45 tonna, csövének hossza 8.5 m, 1540 kg súlyú lövedéket 18 kilométer távolságra lö. Az ágyú 265 tonna súlyú vasúti kocsi-
ra van szerelve. Az új óriás ágyút valószínűleg a földközítengeri Alpesek körül fogják fel-
állítani. Az eddigi legnagyobb ágyúk a Fu-
rious angol csatahajó és a Lord Clive monitor
46 centiméteres ágyúi voltak. (P. F.)

Keresd a kapcsolatot külföldi evang. fiúkkal a Jamboreen! Eddigi adatok sze-
rint 10.000 magyar cserkész vesz részt aug.
1—15-ikén a gödöllői világ-jamboreen. Az
országos arányszám szerint ebből 6.1% lesz
kb. az evang. cserkész: 610. Ennek a 610
ev. cserkészfiúnak anyaszentegyháza, de
hazája iránti kötelességből, szeretetből is
külön súlyt kell helyeznie arra, hogy minél
több külföldi evang. fiúval megismerked-

hessék. Ha semmi más tapasztalatod nem
lesz, mint az, hogy külső dolgokban ugyan
eléggé eltérünk, de a lélek, a Krisztus egy:
már akkor sok ajándékot szereztél magad-
nak és magyar evang. anyaszentegyházunk-
nak Isten e kegyelmi alkalmából. Különö-
sen jó lesz majd együttlátni a Jamboree
evang. cserkészzeit közös külön ev. istentisz-
teletünkön és a K. I. E. cserkészek, nálunk
Ichthys-cserkészek világkongresszusán aug.
5-én. Kb. 1730 külföldi ev. cserkész lesz.
Legtöbb Dániából kb. 650, azután Svédor-
szágból kb. 525, finn 250, de lesz amerikai,
osztrák, eszt stb. is. A finnekre külön is
nagy szeretettel gondoljatok, mert a finn-
magyar rokonságot nekünk ev.-oknak kell
elsősorban ápolnunk. (Finnország 98%-a
ev.)
Ittész Mihály

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Irta: *Cserepes Sándor.*

(7. folytatás.)



MBRUS felfelé kereked-
dett a templom iránt,
ugyanazon az úton, mint
tegnap, meg tegnapelőtt,
meg mindig is, s körül-
kerülve a kastélyt, balol-
dalt jött le, vissza a kapuba. Már menet
megütötte a fülét valami nesz az utcáról,
de azért nem fordult vissza, mert jól hal-
lotta, hogy az nem a falon belül hangzik.
Ám mikor leért, mégsem állhatta meg,
hogy ki ne forduljon, ha csak egy pilla-
natra, megtudni, inkább úgy kíváncsiság-
ból, hogy mi történjék ott. Hát majd el-
esett, amikor az öreg Tuturjáné léleksza-
kadva mondja neki, hogy mekkora nagy

veszedelem forog a fejük felett. Hirtelen
hátra nézett a tárva hagyott kapura, vaj-
jon nem szaladt-e be máris néhány cseh,
azután mintha kint sem lett volna, be-
csapta maga után az ajtót s kétszer is meg-
fordította a kulcsot, mivel háromszor se-
hogyan sem sikerült.

Egy perc sem telt bele, felverte a cseléd-
séget, öt perc múlva meg már nem aludt
senki a nagy ház egyetlen szobájában sem.
Ahogy ment a rémhír, éppúgy növekedett
is. A nagy riadalom kezdetén senki sem
gondolt arra, hogy utánanézzon a valóság-
nak, csak amikor már felriadtak az alvók
mind, akkor parancsolt rá a remegő Am-
brusra az igazgató, hogy vegye a nya-

kába a lábát és tudja meg tüstént az igazat az utolsó betűig, mert bizony őt dobják oda a cseheknek martaléku.

Kiremegett hát Ambrus bácsi újra az utcakapuba. Nagyfélve kinyitotta a kaput. Azután várt egy kicsit. Amikor senki se nyomta be a kapuszárnyat, kénytelen volt ő behajlítani annyira, hogy legalább a fejét kidughassa. Ki is dugta, pedig sejtette ő előre, hogy nem fogja onnan elevenen visszahúzni. Szinte esodálkozott, amikor mégis épen találta a fejét. Meg is bánta a kísérletet, s többé nem merete megkockáztatni a veszedelmet. Hirtelen észébejutott a hátralevő félliter. Az ám! Az kell neki, mindjárt bátrabb lesz. Beosont hát a szobájába s magára zárva az ajtót, nagy hörpintésekkel csakhamar eltüntette földi életének utolsó örömét. Akkor aztán gondolt egyet, s mint aki jól végezte dolgát, ledült az ágyára csak úgy, s jól bebujva subájába, odafordult a falnak. Tőle ugyan most már jöhettek a csehek!

Hát jöttek is. Legalább is úgy vélte az öreg, mert alig telt el néhány perc, valaki tisztán hallhatóan megzörgette az utcakaput. Hogy ne lehessen olyan tisztán hallani a zörgetést, a subába temette a fülét. És várt. Meg se mert moccanni. Valahogyan az az érzés járta át meg át subába burkolt egyéniségét, mely szerint, ha most, akár csak a lábujját is megmozdítja, tüstént elfoglalja az egész intézetet az ellenség. De a zörgetőnek úgylátszik, más véleménye volt erről a kérdésről, mert másodszer már erélyesebben kocogtatta meg a kapufát. Pajtás alig fért a bőrébe, ugatott rettenetesen és ugrált a kapura. De a kintiek nem ijedtek meg tőle, és csak azért sem hagyták abba a kopogtatást. Végre is, mit volt mit tenni, felkászolódtott Ambrus nagy nemakarással, s kinyitotta szobája ajtaját,

esőndben, hogy kint valahogyan meg ne hallják. Ám az ajtó akkorát nyikorgott — a patvarját neki, eddig sohse vette észre, — hogy bizony meghallották azt a kintlevők, legalább is arra lehet következtetni az utána nyomban behangzó haragos kiáltásból, hogy:

— Hallja, öreg Ambrus, nyissa ki már azt a kaput, mert úgy beütöm a puskatussal, hogy többé sohse csukja be!

Az öregnek először csupán a puskatus ütötte meg a fülét. Azután vett csak gondolkodása körülbelül ilyenforma menetet:

— Ni, aszongya: Ambrus. Hát alkalmasint ismer. De meg aztán, én nem tudok csehül, ezt pedig megértettem az utolsó szóig. Akkor nyilván magyarul beszél. Mégis csak meg kell kérdezni, hogy ki legyen az!

— Ki az!? — kiáltotta kisvártatva, összeszedve minden hangját, ahogy csak kifért a torkából.

— Én vagyok, a Csupasz Jóska, de ne pekuláljon már olyan sokat, hanem ki azzal az ajtóval!

Ambrus bácsiból tüstént elszállt a félsz. Ha Csupasz Jóskánál puska van, akkor itt nem lehet cseh a közelben. Kinyitotta hát bátran az ajtót.

— Nyittam volna már rég is, de fönt jártam, meg oszt nem is tudtam, hogy tik vagytok. Azt hittem, más.

Csak most látta meg, hogy Csupasz Jóskaival vagy hat puskás alak jön befelé.

Az őrmester illő kézfogás után közölte, hogy Tompa főhadnagy úr küldte őket fel őrségbe, mert valami van a városban, fene tudja, hogy micsoda, de hogy valami van, az biztos, vagy ha nincs is, hát lesz, mert nagy zavarodás van. Azt is mondta a főhadnagy úr, hogy a bentieket egyelőre nem

kell felállni, mert hátha nem lesz semmi még sem.

Alig, hogy ezt kimondta, hirtelen felütötte a fejét, Ambrus meg összeremegett. Löttek. Aztán újra löttek, meg újra. Nem közléről, de nem is messziről, állapította meg Csupasz őrmester hivatalosan. Egész lövöldözés indult meg aztán.

— No mintha mégis lenne valami, azt mondom, mert ha nem lenne, akkor nem lövöldöznének.

Harternek, aki ott állt szótlánul Fischerrel együtt a puskások között, nevetni lett volna kedve a hadi tapasztalatok ekkora tárházán, ha a lövöldözés nem változtatta volna egészen komolyra a helyzetet. Ám most úgy ítélte, hogy igazság van az egyszerűen megfogalmazott őrmesteri jelentésben.

Csupasz kiállt a kapuba. Szétnézett és gondolkozott. Ahogy gondolkozott, bölesen kigondolta, vagy nem is gondolta, csak úgy érezte, kimondani bizony ki sem tudta volna, hogy hányszor hallott ő nagyobb ropogást, de sokkal nagyobbat ám, még nem is olyan régen, és a szíve még sem kezdett úgy dobogni, mint most. Meg hogy ha őt egyszer ott az Isonzó mellett ide vagy oda küldték, hogy menjen, ment ő szótlánul, és cseppet se gondolt arra, hogy mi lesz ott, ahol ő nincsen. Most meg, ni! Ide küldték, ide, az intézetbe, hogy akármi lesz is, maradjon csak itten, és mégis úgy menne, szaladna arrafelé, ahonnan a lövöldözés hallatszik, nyilván a magas hegy felé. A gondolat nyitja már nem jutott a tudatába, hogy bizton azért mozog úgy a szíve, mert hogy ott csak az Isonzót kellett megvédeni, pedig azt sohse látta azeiőtt, de itt a magas hegyről van szó, meg a városról, meg még az ő házukról is!

No de mégis erőt vett rajta a parancs.

— Csukja csak be az ajtót, Ambrus bá-

csi! Két ember meg ideáll, a többiek jöjjenek velem!

A lövöldözés hangja meg-megszűnt, később mint messzebről hallatszott. De úgy egy óra múlva újra egészen közléről jött.

Mikor Csupasz őrmester a nemzetőrökkel befelé indult, Ambrus bácsi akkor látta meg, hogy két diák is van köztük. Nem állhatta meg a dolgot szó nélkül, oda szolt hát, mert kitört belőle a hivatáséret.

— Nem lehetne ám diákoknak az intézetbe jönni.

Inkább csak úgy az orra alatt mormogott, mert sejtette, hogy tán most az egyszerű nincs egészen igaza. Ő is hozzájuk csatlakozott aztán és jelentést tett fönt a történekről. Az igazgatónő meg néhány tanárnő a lövések zajára kényszerülve kibátorkodott a kastély tornácára, és ott tudták meg az őrmestertől, hogy miről van szó. Mikor az szép rendben elmondta azt a keveset, amit tudott, otthagytta kellő utasítással a bejáratnál Hartert és Fischert. Ők meg felmentek a felső kapu felé.

Ekkor már elmúlt az éjféli. Harter és Fischer halkán beszélgetve sétáltak a védelmükre bízott folyosón. Felfigyeltek minden tényleges és képzelt neszre. A kötelességérzet valami magasztos hivatássá emelkedett bennük. Harter Gusztinak szorongott a szíve, s hol fojtogatta a torkát dobogásával, hol meg egyenesen ki akart ugrani a kebeléből. És az arca égett valami belső melegtől, a rájuk zuhanó izgalmaktól, de a csunya, hideg szélről is, amely becsapott a tornác oszlopsorai között. Kabátjuk gallérját mindketten a fülükre túrték.

Kint mintha megállt volna az eső: elcsendesedett. Pedig nem állt meg, csak zörgő cseppjei változtak át lassan fehér hópelyhekké. És a fehér hópelyhek ráhullottak az esőtől ázott tetőkre és fákra és feketékké lettek. (Folyt. köv.)

2. Szótagrejtvény.

(3 pont.)

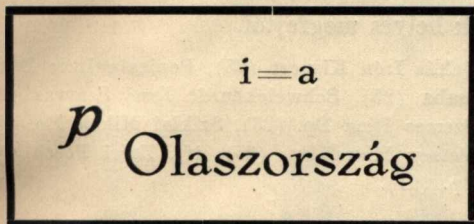
a, a, al, az, da, daj, di, e, ez, én, föl, gon, ha, he, itt, jon, kám, lá, le, le, let, lye, mint, na, nagy, ros, ró, sá, sem, szép, szü, szü, tá, tem, te, té, val, vá, vón, zen.

(A szótagokat helyesen egymásmellé rakva, közismert vers kezdősorait kapjuk.)

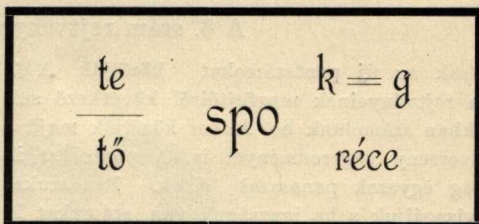
3. Betűrejtvények.

(Egyenként 2 pont.)

I.



II.



Megfejtések beküldése május 5-ig.

A 7. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. Betűrejtvények:

- I. Eb ura fakó.
II. Spárga.
III. Husvét.

- IV. Lenni vagy nem lenni.
V. Csonka-Magyarország.
VI. Antonius.

2. Mondjátok meg, hogy...

- | | |
|--|--------------------------------|
| 1. III. Endre. | 8. Gr. Khuen Héderváry Károly. |
| 2. A vízbe merített testek annyit vesztenek súlyokból, amennyit az általuk kiszorított víz nyom. | 9. Anna kir. hercegasszony. |
| 3. Bach János Sebestyén. | 10. Szilágyi Erzsébet. |
| 4. 63. | 11. Ime, az ember. |
| 5. 1920. | 12. Galilei. |
| 6. Báthory István. | 13. Sopron. |
| 7. Arany J.: Fiarnak. | 14. Békés vm. |
| | 15. Marconi. |

3. Számrejtvény.

Cseresnye, szerelő, bognár, csárda, kádár,
kreol, méter, Emmi, Borg, ng.:

Cserebogár, sárga cserebogár,
Nem kérdem én tőled, mikor lesz nyár!

Vigyázz!

Május 21-én lesz lapunk budapesti olvasóinak
kirándulása a budai hegyvidékre.
Ekkor nyeri meg egyik olvasónk az
IFJÚ ÉVEK villáját! **Készülj!**

Bővebbet a májusi számban és a Deák-téri templom melletti kapu alatt a hirdetőtáblán.

A 6. szám rejtvényeinek helyes megfejtői.

(Csak az új pontszámokat közöljük. A 7. szám rejtvényeinek megfejtőiről következő számunkban számolunk be. Akkor közöljük majd a pontverseny végeredményét is. A pontozást illetőleg egyesek panasszal éltek. Panaszukat megvizsgáljuk s ha igazságuk van, számukat ki fogjuk igazítani.)

I. csoport, felső osztályosok:

Babarezi Juliánna Bp. (23), Balogh Barnabás Gödöllő (25), Becker Margit Bp. (25), Bendl Andor Bp. (25), Bohár László Bp. (23), Bradács Gizella Bp. (21), Budai Jolán Bp. (25), Cornides Edit Bp. (25), Eröss Jolán Kecskemét (25), Faragó Tibor Pápa (25), Filló Zoltán Bp. (23), Frank Irén Kőszeg (23), Frint Anna Kispeszt (25), Hauer András Sopron (23), Hricsovszky Erzsébet Kecskemét (25), Jakabfi Frigyes Békéscsaba (25), Karlovitz János (23), Katona Magda Bp. (25), Kárpáthy Ilona Kecskemét (21), Keken Márta Bp. (25), Kelemen Mária Bp. (23), Keller Klári Bp. (23), Kiszely András Békéscsaba (23), Kovács Dénes Ujhatvan (17), Lipták János Békéscsaba (25), Matulay Sándor Békéscsaba (25), Maurer Margit Bp. (23), Pá-

linkás Irén Kispeszt (25), Ponicsán Imre Békéscsaba (25), Schweickhardt Ernő Szarvas (23), Szemes Irma Bp. (25), Sziklai Miklós Bp. (25), Vetsey Klára Bp. (25), ifj. Zeéri Pósch Géza Bp. (21).

II. csoport, alsó osztályosok:

Beeskő Zsuzsanna Debrecen (21), Bielek Endre Bp. (19), Bóné Margit Bp. (1), Brand Béla Nagykanizsa (23), ifj. Eszterházy Gyula Selyp (23), Filipinyi János Békéscsaba (25), Gumhalter Ilus Gödöllő (25), Habersack Gerda Bp. (23), Hoepner Gitta Bp. (25), Juhász Ilona Bp. (23), Kendeh K. Márta Bp. (25), Kovalszky Viktor Bp. (23), Kozma Márta Bp. (25), Láng Miklós Békéscsaba (23), Marschalkó Gyula Békéscsaba (23), Merczel Antal Bp. (25), Metzl Béla Bp. (21), Pekány György Bp. (23), Péter Géza Tura (21), Szalay Kata Bp. (25), Szolár Pál Bp. (19), Takáts Paula Bp. (25), Virágh Gyula Mende (23).

Osztályjelzés nélkül: Erdélyi János Sárvár (5), Kauczil Ottilia Rákoshely (13), Weber Károly Imre (23).

XI. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. ÁPRILIS 10.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algóver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÖHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 10-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekk számla száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.